

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. február 6.
(vasárnap)**

Szepesy László

29. LEGYETEK TÖKÉLETESEK!

Énekek: 164, 449, 1.3.7.10

Alapige: Máté 5,48

„Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

Imádkozzunk!

Hálaadással magasztalunk és dicsőítünk Téged, szerető mennyei Édesatyánk, mert az elmúlt héten is mindent úgy cselekedtél, ahogy az Igében le van írva, nem tértél el attól, mindent tökéletesen beteljesítettél. Köszönjük irántunk való szeretetedet, hűségedet, irgalmadat, kegyelmedet, köszönjük, hogy szent Fiad érdemére nézve áldottál meg bennünket minden jóval, és az Ő golgotai keresztáldozata miatt bocsátottál meg minden bűnt, amit elkövettünk a mögöttünk lévő időszakban. Magasztalunk azért, mert kegyelmesen újból és újból naponként kerestél bennünket, nem hagytál el minket sem a szenvedés idején, sem akkor, amikor lelki terheket hordoztunk, de akkor sem, amikor öröm vagy éppen siker lehetett részünk.

Kérünk, hogy bocsásd meg nekünk, amikor mi hátat fordítottunk Neked, amikor nem gondoltunk Rád, döntéseinkben nem az volt az elsődleges, hogy Te mit akarsz, hanem hogy mi mit akarunk, és Igédet is, amikor úgy olvastuk, hogy csak átfutottuk, de nem maradt meg szívünkben, és nem termett semmi gyümölcsöt. Köszönjük Neked, hogy kegyelmesen megbocsátod ezeket nekünk, kérünk, indíts minket arra, hogy őszintén el tudjuk fogadni ezt a kegyelmet, és jelentsen számunkra annyit, hogy oda akarjuk magunkat szánni Neked, és egyre inkább Neked igyekezzünk és akarjunk élni.

Köszönjük, hogy testvéri közösségben lehetünk itt a gyülekezetben, és lelki közösségben otthonainkban is. Kérünk, hogy segíts minket valóban most is úgy énekelni, imádkozni, igédre figyelni, hogy az valódi Istentiszteletté hadd váljon. A Lélek indítson minket hálaadásra, neved magasztalására, dicsőítésére, vagy

29. LEGYETEK TÖKÉLETESEK!

éppen neved segítségül hívására. Könyörgünk, Urunk, hogy pont ezért hirdeted Te az igét, a Lélek szóljon személyesen velünk az igén keresztül, és tedd személyessé úgy az üzenetet, hogy változzon a szívünk, változzon az életünk, mi magunk. Segíts előrébb jutni az engedelmesség útján, az odaszánásban, a hitben, a reményben és a szeretetben.

Így kérünk, legyen áldásod a mai istentiszteletünkön is, Krisztusért, szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

A mai igehirdetést hadd kezdjem egy magyar író könyvéből vett idézettel, amely a keresztyénséggel kapcsolatos. Ezt írja: „Szerintem a keresztyén tanítás legfőbb hibája éppen az, hogy olyan parancsot tesz meg saját alfájává, amelyet egyetlen ember sem képes teljesíteni. Márpedig a pedagógiából is jól ismert az a tény, hogy a teljesíthetetlen feladat demoralizál. Jézus, ha kisebb licittel indít, talán nyert volna valamit.” Sokan, ha nem is nyíltan, de egyetértően az íróval, különösen akkor, amikor hallják ezt a krisztusi felszólítást, hogy *„legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes”*. Még hívőkben is, akik olvassák ezt a bibliai igeverset, inkább kérdések, mintsem világos válaszok fogalmazódnak meg. Ilyen gondolatok támadnak bennünk, hogy hogyan teheti Urunk ilyen magasra a mércét, hogy olyanok legyünk, mint mennyei Atyánk? És hogyan várhatja el a bűnei miatt finoman szólva is megromlott, erkölcsileg a legtöbb dologban elbukó embertől, hogy tökéletes legyen? Egyáltalán megváltó Urunk hogyan helyezheti és említheti egy szinten a tökéletes Istent és minket, bukott teremtményeit? És még ha nem is a lelkileg halott bűnösről beszélünk, hanem az újjáteremtett emberről, aki hisz, akiben Isten Szentlelke munkálkodik, akkor sem állíthatjuk, hogy valaha is ebben a földi életben bármelyikünk is megközelíthetné ezt a tökéletességet. Ilyen kérdésekkel és kéte-lyekkel a szívünkben a legtöbb esetben inkább csak átugorjuk ezt az igeverset, és magunkban besoroljuk azok közé a bibliai üzenetek közé, amik számunkra a lehetetlen, elérhetetlen kategóriát jelentik. De tegyük fel őszintén magunknak a kérdést, hogy akkor Urunk mégis miért szólít fel minket erre, és parancsolja meg nekünk az erre a tökéletességre törekvő életet? Krisztus talán rossz pedagógus volna? Nem tudja, hogy a lehetetlen feladat inkább elkedvetleníti az embert, nem pedig motiválja? A válasz egyértelműen nem! Vallom, hogy Urunknál senki sem tudja jobban, hogy hogyan tanítson, és mivel ösztönözzön minket Istennek odaszánt életre. Pont ezért nem szabad átsiklanunk a legyetek tökéletesek felszólítás felett sem, mert Ő okkal mondta azt. Pl. azért, hogy vizsgáljuk meg magunkat, mi az, amiben hasonlíthatnánk mennyei Atyánkra, és mi az, amiben jelenleg nem hasonlítunk. De ezen kívül sok más üzenete is van ennek a felszólításnak, ezért a mai igehirdetésben ezzel szeretnék foglalkozni. Először azzal, hogy Krisztus mire szólít fel minket általánosan ebben a rövid mondatban, majd másodszor azt néznénk meg, hogy a tökéletességre való törekvésnek miben kell megmutatkoznia gyakorlatilag az életünkben és a hitünkben.

Először tehát nézzük meg, hogy Krisztus mi mindenre szólít fel minket ebben az igeversben. A teljesség igénye nélkül néhány dolgot szeretnék felsorolni, ezeket ki lehet egészíteni magunkban az Ige alapján.

A legelső és egyik legfontosabb dolog ebben a felszólításban az, hogy kussassuk, és az Igéből ismerjük meg Isten tökéletes voltát. Mert ez a felszólítás, hogy „*legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok*”, azt feltételezi, hogy tudjuk, hogy a mennyei Atyánk mennyire tökéletes. Valóban tudjuk? Fontos, hogy megismerjük Őt a Szentírásból! Több dolog miatt is. Egyrészt azért, mert Istent nem ismerjük igazán, ha Őt olyannak képzeljük el, mint egy ember. Mondok néhány példát, hogy mikor gondoljuk ezt Róla. Például akkor, amikor igazságtalansággal vádoljuk, hogy olyat tett az életemben, ami szerintem igazságtalan volt. Vagy éppen, hogy tévedett: olyan társat adott nekem, olyan munkát adott nekem, vagy sok más hasonlót, ami szerintem nem jó. Isten tévedett volna? Vagy nem ad meg nekünk olyan dolgokat, amikre igazán szükségünk van, Istent szűkmarkúnak gondoljuk. Nekem kellene az a valaki vagy az a valami, és mégsem kaphatom meg. Vagy éppen kegyetlennek mondják sokan Istent, mert hagyja, hogy többen meghaljanak, háborúk és járványok pusztítsanak közöttünk. Mindezekért is Őt hibáztatják. Ha az ember saját elképzeléseihez igazítja istenképét, akkor Istenről mindig torz képet kap. Ellenben, ha Istent saját szavai alapján, a Bibliából ismerjük meg, akkor be kell látnunk, hogy Ő valóban tökéletes. Ő tökéletesen jó, tökéletesen irgalmas, kegyelmes, bölcs, mindenható és igazságos, és még sorolhatnánk az Ő tökéletességeit. Isten minden tekintetben tökéletes. Nincs Benne semmi bűn, vagy hiba, vagy hiány. Amikor tehát Krisztus felszólít minket arra, hogy legyünk olyanok, mint Ő, akkor az első kérdés, amit nekünk szegez, az: tökéletesnek ismered-e és hiszed-e Istent? Valóban úgy látod életed eseményeit, hogy abban felismered Isten tökéletes jóságát, irgalmasságát és igazságosságát? Vagy csak úgy általában egyetértesz azzal, csak úgy hipotetikusan, elméletben, hogy igen, Isten tökéletes, de amikor a mindennapi, hétköznapi, veled történő dolgokról van szó, akkor már kétségbe vonod az Ő bölcsességét, tökéletes szerelmét és jóságát? Krisztus arra buzdít minket, hogy higgyünk az Igének, és ismerjük meg mennyei Atyánk tökéletes voltát, bízunk abban a mindennapok során is. Amit velünk tesz, az tökéletesen jó és igazságos. Még hogyha esetleg időnként az nekünk fáj is. Sőt ennél tovább is mehetünk! Mert aki ilyennek, tökéletesnek ismeri meg Istent, annak ez igazi öröme is lesz, hogy Ő ilyen. A tökéletlenség meglátása és meg tapasztalása inkább elszomorít, elkedvetlenít bennünket. Ellenben ha Istent tökéletesen jónak ismerjük meg, akkor Benne nemcsak gyönyörködünk, hanem öröm születik a szívünkben, hogy Ő ilyen. És éppen velünk szemben ilyen, akik ezt nem érdemeljük meg. Az igazi tökéletességben igazi öröm is van!

Másrészt Krisztus arra is rámutat ebben a felszólításban, hogy legyetek tökéletesek, hogy Isten tökéletes volta nem egy elméleti, dogmatikai tantétel, aminek semmi köze sincs a valósághoz, hanem mindennap tapasztalható valóság! Miért? Azért, mert ez a tökéletesség Isten tetteiben, cselekvésében is megmutatkozik. Abban, ahogyan veled és velem bánik, abban, ami veled és velem törté-

29. LEGYETEK TÖKÉLETESEK!

nik, mutatja meg Isten az Ő tökéletes voltát. Abban, amilyen személyes kapcsolatban van veled és velem. Ebben a kapcsolatban csak én lehetek tökéletlen, de Ő sosem, Ő mindig tökéletes marad. Ahogyan az 5Mózes 32,3-4-ben is olvashatjuk: „Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! Kőszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden Ő útja igazság! Hűséges Isten és nem család; igaz és egyenes Ő!” És mivel Isten ennyire konkrétan, mindennap láthatóan tökéletes az Ő tetteiben, ezért lehet számunkra is követendő példává. Mert Jézus azt mondja, hogy legyetek tökéletesek, mint az Atya, e szerint te és én hit által látjuk, hogy az Atya hogyan cselekszik velünk tökéletesen, és példává válhat számunkra, hogy mi is úgy éljünk. Ezért szólíthat fel erre minket Krisztus, hogy ti is legyetek olyan tökéletesek, mint az Atyátok, mert mindennap a szemünk előtt van, ahogyan Isten a bűnösökkel, a gonosztevőkkel, a hálátlanokkal, a hitetlenekkel vagy éppen gyermekeivel, a nyomorultakkal, a terheket hordozókkal vagy bárki mással bánik, látjuk, tapasztaljuk az Ő tetteit. Krisztus természetesen ezzel nem azt akarja mondani, hogy egyenlőség van Isten és közöttünk. Nem azt mondja, hogy „olyanok lesztek, mint Isten” – ez a mondat máskor hangzott el a Bibliában. Hanem azt mondja, hogy hasonlóak lehetek Őhöz, amint egy gyermek is hasonlíthat az édesapjára. Mert egy gyermek is lehet hasonló az édesapjához, sok mindent megtanulhat tőle, és utánozhatja őt. Azt mondja Krisztus: „legyetek a ti mennyei Atyátok fiai”. Isten akarata is ez, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljunk. Ez pedig azt a kérdést veti fel, hogy akarjuk-e mi ezt a változást az életünkben. Olyanok akarunk lenni, mint megváltó Urunk? Ott van ez a vágy a szívedben, motivál téged a folyamatos változásra, a bűneiddel szembeni harcra, vagy teljesen elégedett vagy magaddal úgy, ahogy most vagy? Beletörődtünk bűnös természetünk uralmába, hogy az határoz meg minket, és nem Isten? Vagy ott él bennünk a vágy, hogy mások legyünk, még inkább Isten gyermekei, egyre inkább Krisztushoz hasonlóak? Mert ez nem hiú ábránd és nem hitetés, hanem Isten Lelkének valóságos munkája, hogy te változhatsz, egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá! Ez valóság.

Pont ezért ez a felszólítás, hogy „legyetek tökéletesek”, azt az örömhírt is tartalmazza és hirdeti nekünk, hogy a golgotai kereszt áldozata, Krisztus feltámadásának ereje akkora, hogy teljesen új emberré tud tenni mindannyiunkat! Mert Krisztus nem azért szólít fel minket a tökéletességre, hogy örökké magunkat marcangoljuk, hogy ez nem megy, sem elérni, de még megközelíteni sem tudom ezt a tökéletességet, hanem azért szólít fel, mert Ő az, aki ezt munkálni tudja és akarja is bennünk! Megvan hozzá az ereje és hatalma! Benne van erő a változásra, benne van az erő a jó megtételére, Ő meg tudja adni nekünk a vágyat arra, hogy olyanok akarjunk lenni, mint Ő! Krisztus az, aki minden akadályt el tud előlünk tüntetni, bűneinkből meg tud szabadítani, gondolkodásunkat meg tudja újítani, értékrendünket Istenéhez tudja igazítani. Hiszed ezt? Hiszed, hogy ez a változás a te életedben végbe mehet hit által? Hiszed azt, hogy Krisztus nemcsak üdvösségednek, hanem – hadd fogalmazzak így – etikailag tökéletes erkölcsi életednek is egyedüli alapja lett? Ő nemcsak a bűnt akarja megbocsátani, és nemcsak az örök életre akar elvezetni téged, hanem a tettei-

det, döntéseidet, érzéseidet, vágyaidat meg akarja határozni. Isten Őt tette számodra úttá, igazsággá és életté! Életté, amit élned lehet és kell is Isten gyermekeként! Konkrét jócselekedetté tette Krisztust, „*amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk*” (Efézus 2,10). Hiszed azt, hogy Isten nemcsak bűneidet akarja megbocsátani, téged igazzá tenni, hanem egyszersmind meg is akar szentelni, azaz tetteidet Istennek tetszõvé akarja változtatni? Hiszed, hogy Krisztusnak hatalma és ereje van téged így átformálni? Hiszed azt, hogy Isten az Ő útjait nemcsak azért mutatja meg, hogy tetszenek neked és gyönyörködjél bennük, hanem a gyakorlatban azon járj, és aszerint élj? Ha hiszed, akkor reménykedsz-e abban, hogy Isten jobb emberré tesz téged, és törekszel-e ezért erre? Mindezt természetesen alázattal, tudva, hogy ebben az életben nem leszünk tökéletesek, de mégsem e mögé a kifogás mögé bújunk, hogy úgyse tudom elérni, akkor miért törekedjek rá. Hanem Krisztus parancsára nézünk, és azt mondjuk, hogy Krisztus ezt megparancsolta, hogy törekedjek a mennyei Atya tökéletességére, és ennek kell inkább meghatároznia engem. Mert minden hívõ életében egyszer majd eljön az a pillanat, amikor minden bününktõl tökéletesen szabadok leszünk, Isten úgy megtisztít bennünket, hogy nem lesz bennünk egyetlen bünös gondolat vagy vágy sem, és minden alkalmat meg fogunk tudni ragadni a jó cselekvésére. És bár ez a pillanat halálunk után fog eljönni, de addig is nem erre kellene törekednünk Krisztus parancsa szerint?

Ahogy Pál apostol is ezt tûzte ki magának feladatul. Figyeljük csak, mint beszél a tökéletességrõl és magáról a Filippi 3,12-15-ben alázattal, bûneinek tudatában, de mégis határozottan megragadva Krisztus parancsát: „*Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna: De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtván, azoknak pedig, amelyek elõttem vannak, nekik dõlvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülrõl való elhívása jutalmára. Valakik annak okáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk*” – mondja az apostol. Igaz ez ránk nézve? Krisztus azért szólít fel minket a tökéletességre, hogy ne csak higgyünk abban, ne csak gyönyörködjünk abban, hanem törekedjünk is rá, még ha többször el is bukunk ezen az úton.

Isten az Igében külön bátorít minket azzal, hogy többször tökéletesnek nevezi a hívõket úgy, hogy Ő közben tisztában van minden bününkkel és gyalóságukkal. Pl. Pál apostol azt írja az 1Korinthus 2,6-ban, hogy „*bölcsességet pedig a tökéletesek között szólunk*”. Ezt az apostol pont annak a korinthusi gyülekezetnek írja, amelyben paráznaság, bírósági tárgyalások és helytelen úrvacsora és sok más hasonló bûn volt. Mégis miknek nevezi a gyülekezet tagjait? Tökéleteseknek. Vagy hallgassuk meg Jakab apostolt, mint ír levelében: „*A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül*” (Jakab 1,4). Isten számtalan helyen tökéleteseknek nevezi a hívõket. Miért? Mert tetteik makulátlanok és tökéletesek? Nem! Hanem azért, mert céljuk, és az, aki ezt munkálja bennük, tökéletes: Is-

29. LEGYETEK TÖKÉLETESEK!

ten maga! Krisztus erre a tökéletességre szólította fel a gazdag ifjút, amikor azt mondta neki: *„Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem”* (Máté 19,21). Tényleg csak ennyi hiányzott ennek a gazdag ifjúnak ahhoz, hogy tökéletes legyen? Nem, ezt tudjuk jól, etikailag és emberileg megítélve, de Isten szemében mégis. Mert az a tökéletes ember Isten előtt, aki Krisztusban hisz, Őt követi és Őbenne él. Csakis Krisztus nekünk ajándékozott, tulajdonított tökéletessége miatt nevez Isten minket is tökéleteseknek, és amiatt, hogy Ő a garanciája annak, hogy Őhöz hasonlókká leszünk majd. Aki Isten akarata szerint igyekszik élni, az a tökéletesség útjára lép rá (Lukács 1,17).

Mindezeket az általános üzeneteket hallva és látva, most a teljesség igénye nélkül nézzük meg, hogy miben is mutatkozhat meg elsődlegesen a tökéletességre való törekvésünk. A rövid válasz természetesen az lenne, hogy mindenben meg kellene mutatkoznia, de legyünk ennél azért kicsit konkrétabbak, mert aki sokat markol, keveset fog. Nevezzünk meg konkrét dolgokat, amiket az Ige is megnevez. Hadd térjek ki néhány dologra, hogy miben törekedjünk tökéletességre. Előjáróban fontos megértenünk, hogy mit is jelent a tökéletesség bibliai kifejezése. Ilyen fogalmakkal lehetne visszaadni ennek a görög szónak a jelentését, mint hogy valami végére ért, befejezett, teljes (azaz nincs benne semmi hiány), érett korú, nagykorú és célba ért. Mindezekből a fogalmakból azt láthatjuk, hogy a bibliai tökéletesség fogalma azt feltételezi, hogy ez egy hosszú folyamatnak a végeredménye. Az ember életében nem egyik pillanatról a másikra jön el, Isten folyamatosan formáló, átformáló, újjátevő munkájának a gyümölcse.

És most nézzünk meg néhány konkrét dolgot, hogy miben is kell megmutatkoznia ennek.

Az Ige szerint először is az az ember tökéletes igeileg nézve, akinek szíve osztatlanul az Úré. Az 1Királyok 11,4-ben ezt olvassuk: *„És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajtották az ő szívét idegen istenek után úgy, hogy nem volt már az ő szíve tökéletes az Úrhoz, az ő Istenéhez, amint az ő atyjának, Dávidnak szíve”*. Ez annyit jelent röviden, hogy Isten egyedüli Úr akar lenni az életünkben, és ezzel az igényével kizár minden más lehetőséget, hogy más irányítsa az életünket, beleértve ebbe saját magunkat is. Nem az én akaratomnak kell érvényesülnie, hanem Istenének. Krisztus ezt hangsúlyozza, amikor azt mondja az evangéliumokban: *„senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak”* (Máté 6,24), azaz más bálványának. Itt nagyon határozott vonalakat húz Krisztus: a vagy szót használja: vagy szereted, vagy gyűlölöd. Vagy engedelmeskedsz Neki, ragaszkodsz Hozzá, vagy megveted. Nincs kétutas megoldás, hogy Istennek és másnak. Csak az Úrnak! A tökéletesség útján ez az egyik legfontosabb dolog, hogy küzdjünk bálványainkkal szemben, elhagyjuk azokat, és egyedül az Urat akarjuk szolgálni mindenben. Ez a megtérést is jelenti, amikor az életünk egyszer nagy fordulatot vesz, amikor Isten válik életünk fő céljává, de a naponkén-

ti elköteleződést és hűséget is jelenti Iránta, amikor naponként döntünk újból és újból Mellette.

A tökéletességben való előrehaladás az Isten iránti szeretetben való tökéletesedést is jelenti, a szeretetünk megváltozását. Az 1János 4,16-18 hangsúlyozza, hogy egyedül az Isten szeretetében bizonyos, arra hitből válaszoló szeretet az, amely tökéletes lehet. Mert sokféle szeretet létezik. Melyiket nevezi Isten tökéletesnek? Amely Isten szeretetében bizonyos, és arra válaszol. János apostol a teljes szóval fordítja azt a görög kifejezést, amit alapigénkben Krisztus a tökéletes szóra használ. Ezt olvassuk az apostoltól: *„Azzal lesz teljessé”* – azaz tökéletessé – *„a szeretet közöttünk, hogy bizodaljunk van az ítélet napjához”* – azaz hiszünk Isten kegyelmében –, *„mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban. A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes”* – azaz tökéletes – *„szereket kiűzi a félelmet”* (1János 4,17-18). Testvérek, itt az üdvbizonyosságról van szó. Hiszel-e annyira Isten szeretetében, meg vagy-e győződve arról, hogy Ő szeret téged annyira, hogy biztos legyél üdvösséged felől is? Mert itt az üdvbizonyosságunkról beszél az apostol, és azt mondja, hogy az nem alapulhat máson, csak Isten irántunk való szeretetén, amelyet Jézus Krisztusban mutatott meg a golgotai kereszten. Ha saját életedre, tetteidre nézel, akár arra, hogy mennyi bűnt követsz el, vagy hogy milyen rossz dolgok történnek veled, akkor sok esetben elbizonytalanodhatsz. Számtalan testvér életében – a magaméban is – találkoztam már ezzel a bizonytalansággal, hogy arra nézünk, akik vagyunk, és ami velünk történik. És akkor fogalmazzuk meg, hogy egy hívőnek nem ilyennek kellene lennie, ennél jobban kellene bízni az Úrban, stb. És az ember elbizonytalanodik: megtértem-e? Ellenben Isten azt mondja, hogy a mi üdvbizonyosságunk és a tökéletes szeretet az Úrra néz folyamatosan, akkor is, amikor éppen elbukik. Ugyanezt a kegyelemközpontúságot hangsúlyozza az 1Péter 1,13 is: *„tökéletesen reménykedjete”* – miben? – *„abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelenik”*. Itt a tökéletes azt a fajta reményt jelenti, amely folyamatosan az Úrban bíz, és minden reménytelenség ellenére is Őhöz ragaszkodik. Tehát az Úr ebben is előrébb akar vinni minket, hogy a körülményeink, a velünk történő dolgok és események, vagy éppen saját bűnös voltunk miatt ne legyünk reménytelenekké, mert nem ezek hozzák nekünk a megváltást, hanem Krisztus. És ezt hangsúlyozza az apostol: *„tökéletesen reménykedjete abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz néktek”*. Őrá nézve kell reménykednünk a kegyelemben és bűneink bocsánatában. A tökéletesedés útja azt jelenti, hogy egyre szilárdabban a kegyelemre bízom magam, egyedül Krisztusban bízom, nem abban, hogy én milyen hívő vagyok, hogyan élek.

A következő dologra alapigénk hívja fel a figyelmünket: Isten maga tökéletes, ami a Hegyi beszéd ezen szakaszában azt hangsúlyozza, hogy Ő személyválogatás nélkül cselekszik jót mindenkivel. Az előző igeversekben az ellenség szeretetéről van szó, amiről tudjuk jól, hogy az egyik legnehezebb dolog, legalábbis sokaktól hallottam ezt így, meg én is így gondolom, mert elég küzdelmes szeretni azt, aki gyűlöl bennünket. De Krisztus azt mondja, hogy Isten nem sze-

29. LEGYETEK TÖKÉLETESEK!

mélyválogató a jó cselekvésében. Azt mondja: mennyei Atyánk „*felhossa az Ó napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak*”. Nem személyválogató módon cselekszik jót, hanem mindenkivel. És amiképpen tehát Isten jót tesz mindenkivel személyválogatás nélkül, a tökéletesedés útján haladva nekünk is erre kellene törekednünk. Ez természetesen magába foglalja az ellenség szeretetét is. Nem tolhatjuk azt félre olyan jelszóval, hogy nehéz, és ezért meg se próbálom.

A személyválogatás nélküli szeretet a tetteinken keresztül kell, hogy megmutatkozzon, ezért nevezi a Szentírás az erkölcsileg feddhetetlen embert tökéletesnek, olyannak, aki tetteiben nem vétkezik. Ilyennek nevezi a Szentírás pl. Noét és Jóbot is. A feddhetetlen természetesen nem büntelent jelent. Sokszor esünk abba a hibába, hogy a bűnt a cselekvéssel azonosítjuk, pedig a kettő nem azonos. Mert lehet, hogy tetteink jónak látszanak, de közben gondolataink, vágyaink bűnösök, ahogyan emberi természetünk is az. A feddhetetlen ember nem büntelen, hiszen valakinek tettei lehetnek látszólag tökéletesek, mégis szívében bűnös indulatok vannak, és még képmutató is lehet. A feddhetetlen olyan valakit jelent, akit nem lehet jogosan megvádolni bűnnel tetteiben, mert nem követett el semmi feddésre vagy büntetésre méltót. Ilyen értelemben nevezi Isten Jóbot feddhetetlennek többször is. Jób könyvének 1. része a mennyei eseményekbe ad betekintést, és ott Isten maga nevezi Jóbot feddhetetlennek többször is. Még azután is, amikor sok szörnyűség történt vele. Láttad-e az én szolgálómat, Jóbot, mennyire feddhetetlen? És feddhetetlenül áll. És Jób maga is feddhetetlennek látta magát. És ez nem beképzeltség és önhittség volt részéről, hanem csak egyszerűen a tetteire visszagondolt, és nem látott olyan bűnt, amely miatt törvényileg el lehetett volna ítélni. A barátai úgy próbálták „vigasztalni” szegényt, hogy be akarták bizonyítani, hogy biztos tettél valami rosszat, ezért vesztetted el gyermekeidet, vagyonodat, lettél beteg. De Jób védekezése során bizonyítja tettei feddhetetlenségét, és ilyeneket mond, hogy ő nem csalta meg feleségét, nem nézett olyan kívánsággal más nőre, a szegényektől nem vonta meg a segítségét, és hogy a feddhetetlenséget ne csak emberi szinten lássuk, azt is elmondta, hogy nem esett a bálványimádás bűnébe sem. Ilyen értelemben mondja őt feddhetetlennek Isten, és várja el az Újszövetségben Pál apostol is ezt a feddhetetlenséget a presbiterektől és lelkészeketől, hogy csak olyanok legyenek ilyen szolgálók, akik feddhetetlenül élnek. Az apostol ki is fejti, mit ért ez alatt, pl. azt mondja, hogy legyenek józanok, mértékletesek, illedelmesek, vendégszeretők, szelídek, versengéstől mentesek, stb. (1Timótheus 3,2-4). Ezt azért is hangsúlyoznám, mert az Újszövetség a gyülekezet vezető szolgálóit példaképpül is állítja a tagok elé: ahogy ők, úgy ti is. Ahogyan minden hívó elé állítja a mennyei Atyát: „*legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok*” is az. A tökéletesedés útján járva tehát ne csak hitünkre, szeretetünkre figyeljünk, hanem életünkre, arra, hogy mit teszünk, példaképei vagyunk-e testvérünknek, vagy éppen hitetlen szeretteinknek.

Az Ige külön hangsúlyozza, hogy a tökéletesedés útján Isten állhatatosakká, azaz kitartókká akar tenni minket, hogy ne csak egyszer-egyszer cseleked-

jünk jót, és elégedjünk meg azzal – a naponkénti jó cselekedet után kipipálhasuk ezt a dolgot –, hanem folyamatosan tegyük a jót. Tökéletes az az ember, aki teljes munkát végez. A Jakab 1,4-ben ezt már hallhattuk, de még egyszer hadd olvassam: *„A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyenek minden fogyatkozás nélkül.”* Az állhatatosság a szolgálatban, a jó cselekvésében a tökéletesedés útja. Ha nem megy, akkor újból és újból meg kell próbálni, és kérni kell az erőt hozzá, hogy kitartóan tegyük a jót, amivel Isten megbízott minket.

Jakab apostol azt hangsúlyozza a tökéletes emberrel kapcsolatban, hogy meg tudja fékezni a testét, azaz bűnös gondolatait és vágyait (itt nemcsak a fizikai testet érti alatta, hanem minden bűnös vágyat és gondolatot). *„Mert mindnyájan sokképpen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét megzabolázni”* (Jakab 3,2). Itt külön hangsúlyozza az Ige, hogyha valaki uralmat kap saját vágyai és indulatai felett, képes a beszédét megzabolázni, az ilyen ember képes a test felett is uralkodni, mert a Szentléleknek veti magát alá. A tökéletességre való törekvésben tehát beszédünkre is és vágyainkra is figyelniünk kell.

Említettem, hogy a tökéletes görög szavának egyik jelentése az is, hogy nagykorú, érett korú. Ilyen értelemben a Szentírás felváltva használja a tökéletes és nagykorú szavakat egyes igeszakaszokban (1Korinthus 14,20, Kolossé 1,28), ugyanolyan értelemben szerepel a tökéletes szó helyett a nagykorú. Mert tökéletes ember (azaz kiforrott személyiség) csak felnőtt lehet a bibliai gondolkodásban, az éretlen gondolkodás ui. a gyermekekre jellemző (1Korinthus 13,11), és ez nem sértés, bántás a gyermekek felé, egyszerűen tudomásul vétele, hogy még van mit tanulniuk, van hova előrébb jutniuk. A Zsidók 5,14 különbséget tesz aközött, hogy hitben valaki már nagykorú vagy még gyermek, mert különbséget tesz a nagykorúaknak szóló tökéletes tanítás és a gyermekeknek szóló elemi tanítás között. Egy szép hasonlatot használ az apostol. Figyeljük csak: *„Az érettkorúaknak”* (tökéleteseknek) *„pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.”* Mit mond feddésként az apostol? Ti, bár már régóta hallgatjátok az ígét, mégis olyanok vagytok, mint a gyermekek, tejnek italával kell etetnem titeket. De tudjuk jól, hogy a tej a csecsemőknek való, ellenben azt mondja, hogy ha valaki érett korú, nagy, annak már a kemény eledel való. Ez egyszerű táplálkozási dolog, ismerjük jól. És ugyanígy van a hitben is, azt mondja az apostol: ha a tökéletesedés útján haladsz, akkor te az ige ismeretében egyre szilárdabban állsz. A tökéletesedés az Igében való elmélyedést, azzal való azonosulást jelent, ilyen értelemben nemcsak bibliaismeretet, néhány igevers fejből való memorizálását, megtanulását jelenti, hanem gyakorlati bölcsességet, amely a megszerzett tudást helyesen és jól tudja használni. Mert nem elég csak tudnunk néhány igeverset (fontos lenne, hogy tanuljunk igeverseket), de az érett korú hívő ismérve az, hogy jól tudja alkalmazni az ígét saját és mások életében is, különféle helyzetekben. Az ilyen embert nem tévesztik meg a tévtanítások, és nem lehet félrevezetni őt akármilyen hangzatos, szépnek tűnő beszéddel,

29. LEGYETEK TÖKÉLETESEK!

ahogyan arról az Efézus 4,13 is ír. Egy szép hasonlatot használ az apostol, azt mondja, hogy a hitben kiskorú olyasmi, mint egy vitorlás hajó a viharos tengeren. A vitorlás hajót a viharos szél ide-oda hányja, ugyanígy hányódik a hitben és a tanításokban az, aki még kiskorú, és meg lehet ingatni (Efézus 4,14). Ellenben az, aki szilárdan áll a golgotai kereszt evangéliumában és a Biblia ismeretében, azt nem fogja megingatni bármiféle tanítás. Az el fog gondolkozni, és az Ige mérlegére teszi, és rájön, hogy tévtanító-e, vagy sem az illető.

Látjuk tehát, hogy mennyi mindenben megnyilvánul a tökéletességre való törekvés mind Istennel, mind egymással való kapcsolatunkban. (Még lehetne példákat sorolni, de úgy gondolom, ennyi is elég a Testvéreknek.) A kérdés, amit Krisztus feltesz nekünk, az, hogy valóban törekszünk-e ezekben való előrehaladásra, és könyörgünk-e ezért folyamatosan Istenhez? Mert Ő az, aki elvégzi bennünk ezt a változást. A Kolossé 4,12 egy bátorító példát tartalmaz számunkra, Pál azt írja, hogy a kolossébeli gyülekezet egyik testvére, Epafrás folyamatosan tusakodik imádságban a gyülekezet tagjaiért, hogy haladjanak előrébb a tökéletesedés útján. Szoktunk-e mi így imádkozni ezért, és nemcsak magunkért, hanem testvéreinkért a gyülekezetben? Adja az Úr nekünk, hogy engedjünk Krisztus ezen felszólításának, hogy ne lépjünk egyszerűen csak át ezen, hanem magunkra vonatkoztatva keressük az Úr akaratát, miben akar minket megváltoztatni, és adja nekünk az ehhez szükséges hitet, akaratot, erőt Szentlelke által.

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, szerető mennyei Édesatyánk, hogy ismerve minket, bűneinket, bűnös vágyainkat, tetteinket, életünket, hosszútürelmű és irgalmas vagy. Ezt a tökéletességet megparancsolod nekünk, mert fel akarod ragyogtatni azt a csodát, amit Krisztus által végbe viszel a mi életünkben, és azt akarod, hogy bízzunk ebben, és e szerint igyekezzünk élni.

De köszönjük, hogy amikor a tökéletlenségeinket látod, Te akkor is szerető Atyánk maradsz. Ha kell, intesz, megfeddesz vagy meg is büntetsz, de egyúttal bátorítasz is, dicsérsz is, biztatsz is minket Krisztusban. Köszönjük Neked ezt! Szeretnénk kérni, Urunk, bocsásd meg, amikor megállapodtunk a hit útján, és megelégedtünk azzal, akik vagyunk, nem akarunk tovább menni a tökéletesedés felé, hanem azt mondjuk, hogy az túl fárasztó, túl küzdelmes, túl sok fájdalommal és teherrel teli, és ezért inkább elhessegetjük a gondolatot magunktól. Kérünk, hogy mozdíts ki bennünket ebből a tétlenségből, ha ebben vagyunk, és segíts valóban Benned bízva törekedni az elhangzottakra, amikre az Igében figyelmeztettél minket. Könyörgünk azért, hogy hadd legyünk egymás támogatói és társai ebben a küzdelemben, elsősorban nem ítélkezve, hanem szeretettel támogatva és bátorítva egymást. Kérünk, hogy áldd meg ebbéli elhatározásunkat, segíts, hogy a mindennapokban lássuk a Te tökéletességedet velünk szemben, és ezt tudjuk utánózni, így jót cselekedni családunk körében, iskolában, egyetemen, munkahelyeinken. Akárkikkel töltjük a napunkat, segíts, hogy akarjunk a Te gyermekeidként Rád hasonlítani. Kérünk, ehhez munkáld bennünk a hitet és az engedelmisséget is.

Könyörgünk magyar népünkért is, adj szabadulást a bálványainkból, és segíts, hogy Hozzád térjünk. Adj ébredést népünk körében. És könyörgünk népünk vezetőiért is, Lelked bölcsessége vezesse őket mindennapi nehéz döntésekben. Könyörgünk egyházunkért, minden szolgálójáért, segíts, hogy az evangéliumot hirdethessük személyesen is, és add, hogy életünk is hadd szóljon Rólad, hogyha mások nem is hallanak minket, de látva tetteinket Téged kereszenek.

Kérünk, gyógyítsd betegeinket, Te legyél a betegágyak mellett, adj erőt elhordozni a testi, lelki fájdalmat, de mindenekelőtt a Benned való hitet, bizalmat és erőt kérjük. Könyörgünk, hogy szabadíts minket a járványhelyzetből, hisz a Te hatalmadban áll ez is. Kérünk, támogasd Lelked erejével az egészségügyi dolgozókat is, akik minden nap küzdenek a betegekért.

Kérünk, álld meg lelki harcainkat bűneinkkel szemben, segíts, hogy ne adjuk fel, ne essünk kétségbe, és ne legyünk reménytelenek, hanem folyamatosan Rád nézzünk és Benned bízunk.

Így kérünk, maradj velünk kegyelmeddel addig, amíg visszajössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel minket. Köszönjük, hogyha a Veled való szemtől szembe találkozás számunkra örömmel és reménységgel teli. Ha még nem az, kérünk, kegyelmed által Te tedd azzá, segíts Benned bízunk.

Köszönjük, hogy őrzöl bennünket így a hitben, kegyelmedben, szeretetedben minden nap. Legyen áldott ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

449. ének

1. Uram, téged tisztellek Méltó hálaadással.
Áldom neved, míg élek, Szép dicséret-mondással,
És hirdetem mindennek Nagy voltát kegyelmednek.
2. Mert te voltál Istenem Anyám méhétől fogva.
Felkölt a bűn ellenem, Hogy törbe ejtsen fogva,
De lelked engem megszánt, Rólam minden tört elhányt.
3. Igazságod palástját Reám kiterjesztetted,
Szentlelkednek áldását Bennem felgerjesztetted,
Hogy megújulást végyek: Hozzád hasonló légyek.
4. Hát vajjon hogy lehetne, Ó Jézus, egy drága kincs,
Hogy lelkem ne szeretne, Holott nálad föbb jó nincs.
Csak te vagy a valóság, Út, élet és igazság.
5. Szeretlek is biztonnal, Lelkem hozzád kiterjed.
Bár hálnék meg azonnal, Ha szívem rád nem gerjed:
Mert halál és ítélet Nálad nélkül az élet.

6. Szivem vallástételét Jó lelkiismerettel
Megtartom, s adom jelét Kegyes és szent étellel,
Hogy életem folyása Légyen másnak lámpása.

7. Szent lábaidnál ülök, Hallgatok törvényedre,
Bűnt utálok, kerülök, Hogy lehessen kedvedre,
S megmutassam valóban: Örül szívem a jóban.

8. Mert tudom: akik járnak A romlott testnek útján,
Tőled hiába várnak Áldást haláluk után.
Jaj lesz vége dolguknak, El kell veszni azoknak.

9. De nékem reménységem Vagyon az én Uramban,
Hiszem: lesz idvességem, Csak Járjak jó útamban:
Ha követem világát, Meglátom szent országát.

10. De mivel, Uram, e test, Melyben lelkem sátoroz,
Gyakran csügged s igen rest, A Sátán is jár soroz:
Kérlek, oktass Lelkessel, Végy körül kegyelmeddel.